

Kapitola I.

Vítejte, Chroustíkovi

Na krásné zahradě plné sladkých hrušek, jablíček a sedmikrásek žila mezi jinými spokojenými obyvateli také rodina Chroustíkova. Byla to rodina složená z opravdových chroustů, jinak řečených chroustů obecných. Pocházeli z řádu broučků, z třídy hmyzu, z kmene členovců a z říše živočišné. Už dávno ho lidé objevili a chytili do síťky. Pak ho pojmenovali, jak jim sám pošeptal, a zařadili do seznamu zvířátek. Avšak rychle ho zase pustili, aby mu náhodou další chroustíci nepřiletěli na pomoc. A tak si mohl dál spokojeně hovět v přírodě a užívat si všech krás, které se skrývají na zemi i v nebi.

A jaký vlastně je? Chroust není jedovatý jako třeba had. Nemá ani žihadlo jako vosa, včelička či vzteklý sršeň. Dokonce ani nekouše jako například blecha. Je maličký a dospělým lidem ani dětem neublíží, ať má jakoukoli náladu. Je to brouček, který se živí listy, a přitom veliký krasavec s hnědým tělíčkem a silnými křídélky. Má dokonce nazlátlé chloupky pod krovkami, které by si spousta jiných také přála. A kdo patří mezi jejich největší obdivovatelky? Zejména berušky, ale ty jsou již moc rády za svou červenou barvičku a tolik hezkých černých puntíků. Příroda totiž nadělila každému něco krásného.

Už jediný chroustí chloupek spadlý na stéblo trávy dokáže sluníčko rozzářit. Pokud ho jiní tvorečkové vidí, hned s jistotou ví, že tam před chvilkou pelášil anebo letěl nějaký chroustík. A kdo ztracený chloupek najde, měl by prý zažít šťastný den. To už je na pohádkové zahradě mezi všemi zvířátky známá říkanka. Podobně jako ta, že let vlaštovek nízko nad zemí předpovídá blížící se déšť. Jenže vlaštovky to stále všude říkají, že nemají rády, pokud prší. Natož, když lijí jako z konve. To se raději všechny letí ukrýt.

Chroustíci mají milou povahu a patří mezi nesmírně galantní broučky. Nejsou zákeřní jako komáři, kteří rozdávají bolestivé štípance. Nedělají hluk jako upovídání cvrčci v křoví. Ani nekoušou jako klíšťaťata číhající ve vysoké trávě na toho, kdo si je nevědomky odnese.

Bydlí ve větvičkovém domově, který i přesto, že je důmyslně skrytý, chytá úsvit do oken. Vždy do něho zavoní čerstvě posečená tráva. Podlahu má z kypré hlíny, z níž se už spokojeně vylíhlo tolik vypasených larviček. A všude kolem se nacházejí postýlky z měkké podestýlky. Vše je zařízené přesně podle potřeb a přání chroustíků. Hlavně tak, aby se tam cítili hezky, mohli si užívat veškeré pohodlí a nic jim nescházelo.

To, že se nejedná o ledajaké křoví, ale je tím pravým domečkem, dokazuje také veliká cedulka s nápisem „Vítejte, Chroustíkovi“. Písmenka jsou vyrytá do suchého lístečku růže, se kterým jen vánek mírně pohupuje. Ale žádný vítr ho ještě neodnesl, protože uprostřed křovíčka vždy ztratil sílu.

A tak tam chroustíci blaženě, v klidu a v bezpečí žili pěkný hmyzí život. Nikdy jim nebylo horko, když byla venku výheň – pokud ano, tak se od sebe hned odkulili. A nepocítili ani zimu – jestliže náhodou dolehla až do křoví, zase se k sobě přitulili a byla rázem pryč. Jak to ti chroustíci měli dobře vymyšlené.

Kapitola II.

Tajný úkol nebeské kouzelnice

Chroustíci však mají velice zapeklitý osud, jak se na světě vlastně objevili. Pomáhala jim samotná čarodějnice Igida. Nebydlela v žádné temné jeskyni, rokli nebo v zakleté chaloupce. Jako jediná ze všech kouzelnic na světě čarovala z půdy. Měla ohromnou dílnu přes celé podkroví v zámku, který byl postavený mezi nebem a zemí. Žila tak vysoko, že výš už to nešlo. Cítila se tam moc dobře, protože měla blízko do údolí i k oblakům. Kdykoli dostala náladu se projít, odletěla na nejbližší mráček a chodila v hebkých stezkách, které si tam vyšlapala. Nikdo ji nerušil a měla nádherný výhled dolů do širých krajin. Ti, kteří ji znali, jí brzy začali přezdívat “Nebeská kouzelnice“.

To se také hodilo k jejímu poslání. Měla totiž stvořit tvorečky, kteří budou součástí hmyzí říše. A kdo patří do takové říše? Všichni, kteří létají tak vysoko, jak je jim jen libo. Jsou tak maličcí, že se vejdou do dlaně. Přitom patří k těm, kteří byli obdarovaní velkou volností a úžasnými schopnostmi. Třeba jejich kamarádi šnecci, kteří s sebou stále nesou celý domov, toho tolik nemůžou. Zato všichni, kteří létají, mají možnost vidět kus světa. Někdy menší, jindy větší – to už pak záleží jenom na nich.

Když Igida jakékoli stvoření zhotovila, poklepala ho pro štěstí rozkvetlou mandloňovou větvičkou, vdechla mu duši a oživila srdíčko. Pak ho odfoukla

z velikého okna, aby si našlo spokojený život plný všech pozemských krás. A proto kouzlila jen to, co dokázalo létat, aby v pořádku doletělo na zem a mohlo rozšířit svůj druh všude tam, kde se bujně rozpínala příroda.

Igida již zhotovovala úplně posledního broučka ze všech. Měl to být hust. Ale co se nestalo. Najednou se naplnily ty nejstrašnější noční můry. Jediné, z čeho měla Igida strach. Doteď tomu odolně čelila, avšak jedno ráno to přišlo a ona z toho byla velmi zkroušená.

Z ničeho nic jí došla inspirace. To je taková činnost, která se občas špatně chytá. Je totiž vzletná jako muška. A tak se všechny nadšené rysy v její tváři schovaly ve velikém, ale opravdu prevelikém zklamání. K tomu měla i zarmoucené čelíčko a žalostná očička. Lítostivě hledala cokoli, co by jí mohlo pomoci vnuknout byť maličký nápad, jak by mohl tento tvoreček vypadat. Jenže marně. Dny jí s nocemi splývaly. Vše, na co přišla, se jí dostatečně nelíbilo. Bezradně chodila dlouhými zámeckými chodbami, zatímco nebe bylo plné hvězd a venku tajemně hučel vítr.

„Co mi jen mohlo odnést moji tvořivost, že tak náhle úplně zmizela! Kam se mi jen poděla. Proč mi nejde nic si představit,“ Igida byla smutná, že jí nezůstala ani troška nápaditosti k duhu, díky které by mohla alespoň začít. Dlaně svírala tak pevně, až rozrušením nevědomky použila jedno ze svých kouzel. Všechny zdi v zámku se najednou začaly vlnit.

Igida se polekala: „Jejdanánky! To jsem nechtěla.“